

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/327/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113208164
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4113208164.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v právnej veci žalobcu: CETELEM SLOVENSKO, a. s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, zastúpený JUDr. Helena Strachotová, advokátka, so sídlom Hviezdoslavova 7, Martin proti žalovaným: 1. M. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom D., Z. XXX/X, 2. O. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom Za C. XX, D., za účasti občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, zastúpený JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava, o zaplatenie sumy 7.102,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 28. septembra 2015 č. k. 12C/210/2014-130 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti, v ktorej súd povolil žalovaným splácať dlžnú sumu v splátkach po 40 eur mesačne a v časti výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4.668,68 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 01. 10. 2012 do zaplatenia s tým, že súd povolil žalovaným dlžnú sumu splácať v splátkach po 40 eur mesačne a to vždy do 15. dňa v mesiaci, počnúc prvou splátkou v mesiaci október 2015 až do zaplatenia pod stratou výhody splátok. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi (občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov) náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, § 566 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 160 OSP. Na právny vzťah strán súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy 21. 04. 2010, pretože zmluva medzi stranami má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca vystupuje ako podnikateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, ktorí nemajú postavenie podnikateľa a nemohli ovplyvniť obsah zmluvy, ani obsah všeobecných podmienok. V danej veci niet sporu o tom, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú uzatvoril žalobca so žalovanými a z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok, čo nespochybňovali ani samotné strany sporu. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú taxatívne vymenované v ustanovení § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Okrem iného, zákonodarca v tomto ustanovení zakotvil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, (§ 9 ods. 2 písm. k/ cit. zákona), pričom uzatvorená zmluva obsahuje len výšku splátky 112,79 eura + následne bolo dojednané samostatnou zmluvou poistenie vo výške 5,68 eura, takže mesačná splátka bola vo výške 118,47 eura, pričom nie je v zmluve špecifikované, aká je splátka istiny, úrokov a iných poplatkov. V rozpore so zákonom ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka je postup žalobcu a dojednané započítanie splátky najskôr na

uhradenie úrokov, poplatkov, prípadne poistného, ak bolo dojednané a až potom na príslušnú časť úverovej istiny. Pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje tieto náležitosti, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z./.

Znamená to potom, že údaj o výške úrokov a poplatkoch musí byť jednoznačne v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený a nepostačuje pre splnenie tejto požiadavky, že je možné z iných údajov v zmluve uvedených ho vyvodiť alebo vypočítať. Žalobca má právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru a iné poplatky. S poukazom na § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za čiastočné plnenie možno v tomto zmysle považovať aj plnenie v splátkach. Plnenie dlhu po častiach sa od plnenia dlhu po splátkach líši tým, že pri splátkach je tak ich výška, ako aj čas ich plnenia medzi veriteľom a dlžníkom vopred dohodnutá. V prípade čiastočného plnenia, naopak, ide o rozloženie jedného plnenia, ktoré malo byť splnené jednorazovo, na časti. Pre dlžníka má čiastočné plnenie význam v tom, že v rozsahu plnenia sa nedostáva do omeškania. Právna úprava o čiastočnom plnení dlhu až do konca r. 2007 neupravovala poradie, v akom sa má započítavať čiastočné plnenie peňažného dlhu vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky a k istine. V dôsledku absencie výslovnej úpravy bolo zákonom č. 568/2007 Z. z. ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka doplnené o nový odsek 2, v ktorom je daná dlžníkovi možnosť voľby, na ktorú položku z existujúceho dlhu (istina a príslušenstvo) bude veriteľovi plniť skôr, ak plnenie nestačí na úplné vyrovnanie dlhu. Ak dlžník neurčil, ktorú časť dlhu chce vyrovnať, čiastočné plnenie sa podľa zákona započítava podľa tohto poradia: istina, zmluvné úroky. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že pri plnení peňažného dlhu mal žalobca plnenie najprv započítavať na istinu a až potom na úroky aj napriek tomu, že priamo v spotrebiteľskej zmluve, vo všeobecných podmienkach si priamo vymienil, že plnenie žalovaných - dlžníka sa bude najprv započítavať na úroky a až potom na istinu. Takáto podmienka je neprijateľná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, pretože pre "slabšiu" zmluvnú stranu, ktorá nemala možnosť ovplyvniť obsah všeobecných obchodných podmienok, nie je jedno, či sa jej plnenie započítava najprv na úroky a až potom na istinu. Súd s poukazom na uvedené poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, pričom v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 7.058 eur, žalovaní zaplatili sumu 2.389,32 eura a sú ešte dlžní sumu 4.668,68 eura. Čo sa týka námietky žalovaného, že mu odstúpenie od zmluvy nebolo doručené do vlastných rúk, že sa nejedná o jeho podpis, tu súd poukázal na ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka a uviedol, že odstúpenie od zmluvy je jednostranný právny úkon a stáva sa perfektným už tým, že dôjde do dispozície adresáta, k perfektnosti odstúpenia nie je potrebný súhlas adresáta, nie je potrebné doručenie do vlastných rúk, sám žalovaný uviedol, že o odstúpení vedel z telefonického rozhovoru. Čo sa týka jeho ďalšej námietky v súvislosti s poistením, je pravdou, že bola uzatvorená poistná zmluva, avšak keďže žalovaný prestal platiť poistné, poistenie zaniklo s poukazom na články 8 17 rámcovej zmluvy o poistení. Preto súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne s poukazom na § 511 Občianskeho zákonníka zaplatiť žalobcovi zostatok dlhu spolu vo výške 4.668,68 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % od 01. 10. 2012 do zaplatenia, pričom počiatok omeškania je počítaný odo dňa, ktorý bol uvedený v odstúpení od úverovej zmluvy, kde bolo uvedené, že dlžnú sumu majú zaplatiť do 01. 10. 2012, pričom výška úroku z omeškania je určená v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Zb. Vo zvyšnej časti, v ktorej si žalobca uplatňoval zmluvný úrok vo výške 13,49 % ročne zo sumy 6.564,07 eura od 02. 08. 2012 do zaplatenia, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, nepriznal žalobcovi nárok na úrok po zosplatnení úveru, pretože podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani zákon o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Toto ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník svoj dlh riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník ako spotrebiteľ povinnosť platiť úroky. Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru. Preto súd dospel k záveru, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, tak ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98. S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj citované zákonné ustanovenia, súd rozhodol v zmysle výroku napadnutého rozhodnutia, pričom s poukazom na § 160 OSP povolil žalovaným dlžnú sumu splácať v splátkach

po 40 eur mesačne. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko každý z nich mal vo veci úspech len čiastočný. Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných súd nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 150 OSP náhradu trov konania. V predmetnej veci išlo o spotrebiteľskú vec. Vo všeobecnosti sú žalobcovia pravidelne v takýchto veciach zastúpení právnym zástupcom. Často sa pritom žalobcovia v týchto veciach domáhajú nárokov v rozpore s platnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské spory, alebo v rozpore s dobrými mravmi. Súd to v takýchto prípadoch v jednotlivých konaniach ohľadne trov právneho zástupcu žalobcu zohľadní. Táto skutočnosť však neznamená, že žalovaný, prípadne vedľajší účastník na strane žalovaného by mal byť zastúpený automaticky právnym zástupcom, a že nemožno objektívne posudzovať podľa § 150 OSP nároky na priznanie náhrad trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. V zmysle § 93 ods. 2 OSP a zákona o ochrane spotrebiteľa 250/2007 Z. z. vedľajší účastník na strane žalovaných vstúpil do konania. Úlohou a cieľom vedľajšieho účastníka v takom prípade je ochrana práv spotrebiteľa. Z toho vyplýva, že dané združenie by malo mať vo svojich radoch osoby, ktoré vedia poskytnúť právne služby v oblasti spotrebiteľských sporov, resp. iné odborne zdatné osoby. V tomto prípade má aj samotný vedľajší účastník na strane žalovaných vo svojich radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie. Úmyslom zákonodarcu bolo, aby združenie na ochranu spotrebiteľa vedelo poskytnúť kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi, prípadne ho podporí ministerstvo, z čoho vyplýva, že nebolo úmyslom zákonodarcu, aby sa združenie na ochranu spotrebiteľa dávalo ďalej zastupovať právnym zástupcom, keďže ide o oblasť, v ktorej by sa mal vedľajší účastník vyznať. A ak by to predsa len bolo z nejakého dôvodu nutné, tak bez práva na náhradu trov konania. Z opačného pohľadu, ak by musel právny zástupca zastupovať združenie na ochranu spotrebiteľa, v podstate nie je dôvod pre príbratie združenia ako vedľajšieho účastníka, keďže takéto združenie by nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. Daný vedľajší účastník na strane žalovaných opakovane vstupuje do súdnych sporov, automaticky zastúpený právnym zástupcom, bez toho, aby vopred vedel, o akú konkrétnu vec sa jedná, a či vôbec je potrebné do konania vstúpiť. Vzhľadom na uvedené okolnosti mal súd za to, že zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane žalovaných právnym zástupcom je účelové, samo o sebe nesleduje cieľ ochrany spotrebiteľa a narúša hospodárnosť konania, a preto náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti týkajúcej sa splatnosti priznanej sumy s príslušenstvom a náhrady trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc nesprávne skutkové a právne posúdenie veci. Povolené splátky vo výške 40 eur mesačne súd žiadnym spôsobom v rozhodnutí nezdôvodnil, uviedol len odkaz na príslušný § OSP. Navyše, tieto splátky sú absolútne neprímerané priznanej sume, keď len istinu (bez úrokov) by žalovaní splácali takmer 10 rokov. Táto splátka predstavuje len cca 1/3 zmluvne dohodnutej splátky, čo výrazne ohrozuje jeho práva. Pokiaľ ide o nepriznanie trov konania, má za to, že rozhodnutie je nesprávne, podľa jeho názoru mal súd správne podľa úspechu trovy konania rozdeliť a nepriznanie nároku podľa § 142 ods. 2 OSP súd nijako nezdôvodnil. On mal totiž úspech v podstatne väčšej časti než žalovaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nakoľko súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí presne neuviedol, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z akých skutočností vychádzal, pričom súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, tzn. že závery, ku ktorým súd dospel, musia byť pre adresáta prijateľné, racionálne a v konečnom dôsledku aj spravodlivé a presvedčivé. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil, žalobe vyhovel alebo vrátil vec súdu prvej inštancie k novému prerokovaniu.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti týkajúcej sa zročnosti priznanej sumy s príslušenstvom a trovami konania, podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

7. Podľa § 160 ods. 1 OSP, účinného do 30. 06. 2016, ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

8. Podľa § 232 ods. 3, 4 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uloží povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak, súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

9. Trojdňová lehota k splneniu povinnosti, uložená v rozsudku, je stanovená zákonom, a preto jej uplatnenie v rozhodnutí súdu nie je treba zdôvodňovať a zisťovať jej primeranosť v konkrétnom prípade. Naproti tomu, ak má súd za to, že je namieste v prejednávanej veci určiť k plneniu lehotu dlhšiu, alebo stanoviť, že sa plnenie má stať v splátkach, musí byť táto časť výroku rozhodnutia súdu podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo dokladovali záver súdu, že je vzhľadom k povahe prejednávanej veci, priznaného nároku a osobných pomerov strán sporu vhodné použitie výnimky zo zákonnej zásady. Pri úvahe možnosti stanoviť splátky musí súd tiež posúdiť, či nemajú byť podmienky splatnosti určené tak, aby pre nesplnenie niektorej povolenej splátky bola splatná celá pohľadávka. Bez významu tu nebude najmä uváženie výšky priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného i v konaní prejednávaná snaha o splnenie celého záväzku alebo jeho časti, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či prípadné zdržanie v plnení súdom stanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok by v riešenom prípade nebolo, vzhľadom k osobným pomerom vymáhajúceho, príliš zaťažujúce.

10. V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou proti žalovaným v 1. a 2. rade domáhal zaplata sumy 7.102,26 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania s tým, že povinnosť žalovaných plniť je spoločná a nerozdielna. V žalobe poukázal na skutočnosť, že na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 21. 04. 2010 poskytol žalovaným úver vo výške 7.058 eur na nákup spotrebného tovaru. Žalovaní sa zaviazali splácať úver v 120 mesačných splátkach, každá vo výške 118,47 eura, splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, počnúc dňom 15. 05. 2010. Žalovaní svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas nesplnili. Dňa 30. 09. 2012 sa stal splatný dlh žalovaných vo výške 7.102,26 eura, ktorého zaplata spolu so zmluvným úrokom a úrokom z omeškania sa žalobca domáhal podanou žalobou. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatať žalobcovi sumu 4.668,68 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 01. 10. 2012 do zaplata s tým, že súd povolil žalovaným dlžnú sumu splácať v splátkach po 40 eur mesačne a to vždy do 15. dňa v mesiaci, počnúc prvou splátkou v mesiaci október 2015 až do zaplata pod stratou výhody splátok. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi (občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov) náhradu trov konania nepriznal. Pre absenciu odvolania strán sporu vo vyhovujúcej časti (čo do výšky priznanej istiny s príslušenstvom) a zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania zostala len zročnosť sumy 4.668,68 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 01. 10. 2012 do zaplata a výrok o náhrade trov konania.

11. Súd prvej inštancie, napriek tomu, že určil žalovaným v 1. a 2. rade, že sa plnenie má stať v splátkach, čo predstavuje výnimku zo zákonnej lehoty, uvedenú skutočnosť nepodložil zistením všetkých potrebných skutočností a v tomto smere nevykonal dostatočné dokazovanie a ani svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, v dôsledku čoho je rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti nepreskúmateľné. Pre rozhodnutie o povolení plnenia v splátkach súd jednak nemal dostatok podkladov, nakoľko z doposiaľ zisteného skutkového stavu veci (vyjadrenia žalovaných v 1. a 2. rade na pojednávaní pred súdom dňa 07. 09. 2015) nebolo možné ustáliť výšku povolených splátok, a to tak

s ohľadom na zárobkové a sociálne pomery a možnosti žalovaných v 1. a 2. rade, ako i s ohľadom na výšku priznanej istiny s príslušenstvom. Tieto skutočnosti, určujúce pre rozhodnutie súdu o tom, že plnenie sa má stať v splátkach, súd prvej inštancie doposiaľ neposúdil dostatočne, keď v čase svojho rozhodnutia nedisponoval ani podkladmi na posúdenie platobnej schopnosti žalovaných v 1. a 2. rade, pričom súčasne dôsledne nevyhodnotil výšku splátok i s ohľadom na výšku priznanej istiny s príslušenstvom a možnosť žalovaných v 1. a 2. rade splatiť priznanú sumu s príslušenstvom v lehote, ktorú je možné považovať za primeranú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súdom povolená výška splátky je nižšia, ako boli pôvodne dohodnuté splátky medzi stranami sporu v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 20. 04. 2010. Naviac, súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí plnenie žalovaných v splátkach odôvodnil len s poukazom na ustanovenie § 160 OSP, bez toho, že by z rozhodnutia bolo zrejmé, aké skutkové a právne závery viedli súd prvej inštancie k tomuto rozhodnutiu. Preto je potrebné konštatovať, že námietka žalobcu v podanom odvolaní o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v tejto časti je dôvodná. Vzhľadom na uvedené preto v ďalšom konaní súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zročnosti priznanej sumy s príslušenstvom prihliadne predovšetkým na povahu prejednáwanej veci a pomery strán sporu, ako i zväží skutočnosť, či súdom určené splátky sú primerané výške priznanej istiny s príslušenstvom a možnosti splatenia tejto sumy žalovanými v primeranom čase.

12. S ohľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v ktorej súd povolil žalovaným splácať dlžnú sumu v splátkach po 40 eur mesačne, podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Rovnako odvolací súd považoval za dôvodné i odvolanie žalobcu vo výroku o náhrade trov konania, keď i v tejto časti je potrebné napadnuté rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné, odôvodňujúc rozhodnutie súdu o trovách konania strán len s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 OSP a na konštatovanie, že každá zo strán mala úspech len čiastočný. Je pritom potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že pri pomerovaní výšky priznanej sumy s príslušenstvom vo vzťahu k výške sumy, v ktorej súd žalobu zamietol, je namieste konštatovať prevažujúci úspech žalobcu (65,73%) oproti úspechu žalovaných v 1. a 2. rade v zamietajúcej časti (34,27%), čo v konečnom dôsledku predstavuje úspech žalobcu v spore v rozsahu 31,46%. Keďže súd prvej inštancie len konštatoval čiastočný úspech strán sporu v konaní, bez toho, že by vyhodnotil pomer úspechu každej zo strán v konaní s následným nárokom na čiastočnú náhradu trov konania, bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zrušiť, a to rovnako i vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka (do 30. 06. 2016), ktorému právo na náhradu trov konania vzniklo len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vzniklo tej strane, na ktorej v konaní vystupoval. Potom až v prípade, že je možné konštatovať vznik nároku na náhradu trov konania, je možné posúdiť, či sa mu z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhrada trov konania neprizná, nie však za situácie, že súd o trovách konania strán rozhodne tak, že žiadnemu zo strán ich náhradu neprizná, pretože rovnaký režim rozhodovania o trovách konania platí i pre vedľajšieho účastníka (do 30. 06. 2016), ktorý vystupuje na strane jednej zo sporových strán.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).